

Abdullah Yüce

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.8.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşk bu mu?

Henüz ağarmadan gün
Güller açtı yüzümde bugün
Şimşekler çaktı gözümde inan
Sanma ki İlkbahar'dan
Ya da yağan yağmurdan
Seviyorum dedin ya! ..
İşte ondan.

Abdullah Yüce

Aynalar

Anlat deyince kendimi anlatamam ben!
Belki abartırım,
Göklere çıkartırım yanılırsın! ..
Belki de vururum yeden yere
Yazık olur.
Eğer kaşım gözüm,
Boyum posumsa merakın?
Eh, o belki olur,
Anlatırım elbet.
Fakat, aynada ne gördümse! ...
Kimi ruh halimle sorarım aynalara
Nasıl dayandılar,
Neden çatlamadılar?
Kimi zaman aah çekerim,
Nerde o eski aynalar? ...

Abdullah Yüce

Dost

Dost olmak zor,
Dost kalmak daha zahmetli.
Yazık ki çok geç kalmış
Kim bilir kaç rahmetli? ...

Aramadan bulmak mı var,
Bizi ne bilsin onlar? ..
Göz görüyorsa eğer, dil dönüyorsa,
Adaylar yıldızlar kadar! ...

Peki sence kaç yıldız var?
Çok mu uzaktalar?
Sanma ki onlar senin gördüğün kadar.
Sanma ki zayıflar
Yok olmaya mahkumlar....
Onlar gece gündüz var,
Emin ol, hep ordalar.
Belli ki bakan gözde tüm sırlar!

Dost....
Güneş kadar sıcak,
Güneş gibi aydınlık.
Hatta Güneş' ten de cömerttir sevdiğine.
Ama yine de sevdiği,
Belki pişman olmuştur Dünya'ya geldiğine!
Elbette yaa,
Olur mu hiç?
Gece gündüz aydınlık,
Gece gündüz hep sıcak
Ve buna can dayanacak,
Olur mu?

Dost!
Haddini bil Güneş gibi
Gün dönümünü unutma!
Unutma ki parlasın yıldızlar
Unutma, büsbütün kaybolmasınlar...

Evet,
Onlar belki uzak,
Ama her zaman var!
Yazık ki gök yüzüne burdan bakamıyorlar.
Varsa kudretin yaklaş onlara!
Yaklaş ki kim kime uzak?
Gör ki kim kimden yüce?
Mutluluk zaten gelir erişirsen bu güce.

Dost uyur sanma!
Kim bilir?
Ya yanıbaşında,
Ya seni bulma telaşında.
Hem;

Seni bulan da biir bulduğun da.
Bağrına mı basacak?
Belki gönül koyacak! ...
Hakim ol kimliğine!
BİR 'SEN' VARSA SENDE GURURLA ORTAYA KOYACAK,
KORKMA! ...
YARINLAR HEP SEVGİYLE DOĞACAK....

Abdullah Yüce

Gönöl

Uzarlara uzanır muhabbet
Uzakları görür gönöl!
Sıcaksa yürek
'Yürekten'
Isıtır uzakları.
Dost engel tanımaz.
Uzarlara meydan okuyor
Seni selamlıyorum

Abdullah Yüce

İstanbul

Bu şehri görmeden evvel,
Hakkında neler düşünmüştüm neler!

Hayaller kurmuştum kendimce,
Senaryolar yazmıştım düşlerimden.
Bir İstanbul filmi çekmişim uzaklardan çocuk saflığımla.
Hem de başrolde oynamıştım ben...

Hiç unutmam
Gülhane parkıydı ilk çekim yeri.
Asırlık çınarlar büyülemişti beni.
El ele dolaşan aşıklardan,
Güle oynaya koşan çocuklardan çok etkilenmişim.
Bu filmi onlarla birilikte yapmayı önermişim
Kabul etmişlerdi.
Hatta aralarından bana bir rehber seçmişlerdi.
Benden önce fark etmişlerdi henüz şehri tanımadığımı
Ve ben gizleyememişim ne kadar çok duygulandığımı...

Sonra Sultan Ahmet meydanına çıkmıştık ekibimle.
Yüzlerce turist vardı yerli yabancı,
Gülüyorlardı.
Hayranlık ve ibretle bakıyorlardı çevreye pırıltılı gözleriyle
Belli ki İstanbul'u çok seviyorlardı!

Hem,
Sağ olsunlar.
O tarihi mekanda çağdaş oyuncularım oldular.
Ne beni yordular,
Ne de para sordular...

Bu arada oyunumun bir parçasıydı sanki rehber.
Önceden mekan belirleme zahmetine girmemişim ya,
İsabet olmuş meğer.
Beyefendi önerdi,
Hep birlikte yürüdük Eyüp sırtlarına...

Bir sonraki sahne için hazırlıklar yapılıyordu.
İmrendim orda insanların Haliç sevdasına,
İstanbul aşkına.
Yardımlaşmayı gördüm sonra,
Dostluğu gördüm.
Birbirlerine saygısını gördüm yaşlıların gençlerin.
İçlerindeki yaşam sevincini okudum yüzlerinden çocukların.
Bir de güveni sardı ya beni böylesine kalabalık bir şehirde bulunmanın!
Çok keyiflendim.
Şindi içime her karesi o filmin,
Her sahnesi bir başka güzel oldu...

Akşam yaklaşıyordu.
Ertesi günü planladık hep birlikte.
Ortaköy'de buluşacak,

Boğaz'ı teknelerle aşacaktık.
İstanbul'a bir de Çamlıca'dan bakacaktık! ..

Ben İstanbullu olmanın hayaliyle yanarken kızıla boyandı deniz
Manzarayı görseydiniz,
Büyülenirdiniz...

Tam o sırada haykırdı rehber
Galata kulesini gösterdi parmağıyla.
Gün batarken bir de oradan bakmalısın dedi manzaraya!
Ürperdi içim,
Uyandım! ..

Erkendi halbuki
Vaktiyle bir İstanbul akşamı hayal etmişim yine fotoğraflardan yola çıkıp,
O çok daha uzun sürmüştü sanki.
Boğaz köprüsünden görmüş hayran kalmışım gün batımına.
Güneş ufukta asılı kalmıştı geçen zamana bakmadan.
Ve ben Galata' dan boşluğa bırakmışım kendimi
Hiç gözümü kırpmadan.
Hatta Kız kulesine süzülmüş,
Dört yanı İstanbul dolu bir akşamı bile tatmışım yarım bırakmadan...

Üzülmişüm elbet o filmin yarım kaldığına,
Fakat sonraki her dalışta bir başka dünya,
Bin bir farklı tat bulmuştum İstanbul'da
Bugün gibi hatırımda!
Stres icat edilmemişti daha,
Para pula hiç ihtiyaç yoktu.
Gelecek kaygısı taşımadan yaşıyordu insanlar,
Herkesin karnı toktu.
Yine kış geceleri soğuktu belki,
Ama bir güven vardı bizleri saran.
Samimiyet vardı yürekleri ısıtan!
Yalnızken kurduğum düşlerde bile,
Haberim yoktu yalnızlıktan...

Peki şimdi?
Şimdi yıllardır İstanbul'da yaşıyorum!
Boğaz köprüsünden yüzlerce defa geçtim herhalde.
Ben bu şehre yerleşince aynı gözle bakmamışım denize,
Kız kulesi duruyor mu yerinde?
Evet Galata' dan da görünür, biliyorum,
Peki,
Peki O şimdi nerde?
Fırsat bulup çıkamadım işte!
Hani, vaktiyle param yoktu desem acırsınız.
Şimdi zaman bulamıyorum desem yalan olur.
Arasam süslü bir bahane bulunur belki
Ama gelmeyin üstüme!
Gelmeyin ne olur...

Korkarım isyankar oldum gece gündüz çalışmaktan.
Oysa gurur duyardım ilk zamanlar
Bu yoğun tempoya alışmış olmaktan...

Yıllar yılı uğraştım tutunmak için hayata,
Belki bir ömür tükettim.
Malım mülküm oldu sonra,
Hesabını bilmediğim param da.
Fakat şimdi bir sokak çocuğuyum adeta!
Yapa yalnız, cırılçıplak,
Gençliğine acıkmış!
Hatta firarda gönlüm,
Güya para iktidar olmasaymış İstanbul'da,
Okuyup doktor olacakmış.
Ve en mutlu günlerini,
İstanbul'da yaşayacakmış...

Aaaah İstanbul!
Belki de kusur bende,
Anlayamadım seni yeterince!
Ya da İstanbul dedikleri, bu karmaşık bilmece! ..
Fakat söz veriyorum size!
Anlarsam anlatırım belki bir başka seferde
Çünkü ben İstanbul'dayım ama,
'O' İstanbul yok artık bende...

(devam edecek)

Abdullah Yüce

Neyleyim

Tufanlar koptu bende derinden!
Parçalandı yüreğim kim bilir kaç yerinden
Harabolmuş yine kalbim, bıkmışken kaderinden
Derdimi anlatmayan dili neyleyim?

Haberin yok aşkımdan, sevda yeli senden ırak
Bir beni savuruyor bırakmayarak
Arş'a kadar yükselsemde yıldızları sayarak
Saçlarını okşamamış yeli neyleyim?

Bir Gül ki yıllar yılı olsa başımın taacı
Yine o gül ki bana, çektirmese tek acı
Gece gündüz olsada dertlerimin ilacı
Sevdiğim, Senden gayrı gülü neyleyim?

Bu hayat selinde dalmazsak derine
Atar bizi dünyanın başka başka yerine
Azrail çıkmasada bir benim seferime
Seni benden ayıran seli neyleyim?

Koşup tutmak istesem bulup tutamam
Söküp atmak istesem kalpten atamam
Bu hasretle ölürsem kabirde de yatamam
Söyle eey sevdiğim seni neyleyim? ...

Abdullah Yüce

Nilüfer

Bir çiçekle bahar olmaz diyorlar!
Yalan mı söylüyorlar? ..
Yok canım,
Anla işte!
Her çiçekle bahar olmaz demek istiyorlar.
Eh,
Öyleyse doğru söylüyorlar,
Her çiçekle bahar olmaaaz...

Pekii,
Peki niye Nilüfer yok diyorlar?
Neden onu bana vermiyorlar? ...
Belki de beni pek sevmiyorlar!
Yok yok,
Onlar benim derdimi bilmiyorlar
Bu yüzden Nilüfer yok diyorlar!
Allahım!
Varsın bilmesinler.
Varsın beni pek sevmesinler.
Ama ne olur
Ne olur Nilüfer yok demesinler,
O'nu benden gizlemesinler...

Aman Allahım! İşte,
İşte bi çiçekçi daha.
Gidip hemen sormalıyım
O'nu bulmalıyım,
O'nu mutlaka bulmalıyım...

-Kimse yok mu?
Çiçekçi bey.

-Buyrun efendim ne arzu edersiniz?

-Şey,
Nasıl anlatsam bilmem?
Son ümidim sizsiniz.
Siz bu şehirdeki en son çiçekçisiniz.
Sakın hemen yok demeyin
Bi bakın isterseniz.
Biraz düşünün ha,
Ne dersiniz? ..
Eğer sizde yok derseniz beni kahredersiniz.
Sakın yok demeyin!
Var deyin...
Hatta senin için saklamıştım deyin
Sonra isteyin benden,
Bütün varımı isteyin
Ya da canımı isteyin...

-Aaa, tabii efendim,
Tabii ki var.

Dilediğiniz her şey var.
Karanfiller Goncagüller Menekşeler,
Laleler Leylaklar Sümbüller,
Daha neler neler.
Hatta Hanımeli, Camgöbeği
Peygamber çiçeği...
Kaynana dili bile var.

-Yeter kardeşim, yeter!
Sen onların hepsini boşver.
Bana sadece Nilüfer ver
Sadece Nilüfer...

-Nilüfer mi? ...
Nilüfer yok efendim.

-Hayır olamaz,
Olamaz!
Nilüfer var, biliyorum.
Ben en çok O'nu seviyorum
İllada Nilüfer istiyorum! ..

-Peki size Sümbül versem
Yahut Gül versem?

-Hayır,
Hayır gülemem,
Yani Gül istemem.
Hem bence Nilüfer, binlerce Gül'e bedel.
(Allahım!
Allahım Nilüfer var biliyorum
O'nu çok seviyorum.
Senden yardım diliyorum
Yardım et Allah'ım yardım et ölüyorum...)

-Lakin, Nilüfer çiçekçide olmaz efendim.
O en çok suyu sever.
Derelerde, Sulu yerlerde biter.
Belli ki hep özgür olmak ister, e....

-Yeter yeter yeter.
Nilüfer'siz hayat zaten ölümden beter.
Bi de bu işi sulandırıp,
Zihnimi bulandırıp,
Beni boş yere kandırıp durma!
Benim Bildiğim Nilüfer Gönlümde biter.
Eh, bazende böyle çekip gider ama,
Olsun,
Hayali bile yeter.
Hem sen,
Çiçekçiyim diyorsun
Nilüfer'i bilmiyorsun

Nilüfer yok diyorsun.
Ya yalan söylüyorsun, ya hata ediyorsun! ...
Evet evet, belliki hata ediyorsun
Çünkü var, biliyorum
Ben en çok O'nu seviyorum
İlla da Nilüfer istiyorum..

-Haklısın kardeşim, Nilüfer var!
Buna ben de inandım.
Senin bu haline ben bile yandım.
Sonra sakın!
Sanma ki çiçekçi olduğumdan utandım
Sende de suç var! ...
Niye bana sorarsın?
Belli ki Nilüfer'i yanlış yerde ararsın.
Dedim ya,
Nilüfer çiçekçide olmaz....

-Haklısınız!
Dert benim tasa benim.
Şizi ne hakla üzerim?
Özür dilerim, çok özür dilerim.
Şimdi ben boynumu bükür
Arkamı döner çeker giderim....

-Haklı,
Adam galiba haklı!
Nilüfer şimdi kimbilir nerededir?
Belki bu bitmez yolun taşlarında,
Belki de biten bi filmin başlarındadır.
Kim bilir?
Belki de benim göz yaşlarımda...
Ama bilsem ki,
Bilsem ki şu telefonun tuşlarındadır...

Abdullah Yüce

Özlem

Bilki bu gün ayrılık var ufukta
Özlem içimde koor.
Bana sorma sebebini güzelim
Gözlerine sor.
Önce bir düşün!
Akıl yaştamıdır başta mı?
Sonra yum gözlerini
Yum ve uyan.
Uyan bildiğin gerçeklerden!
Dal düşler bahçesine istersen.
Veya kenetle gözlerini gözlerime,
Lütfen düşle benimle...
Fakat hazır ol!
Bir kırık kalp görmeye
Bir teselli vermeye hazır ol.
Çünkü sayende canım
Düş bahçemde artık pembe değil bulutlar.
Sayende battı güneş
Sayende soldu umutlar.
yazık,
Yazık sayende canım
Artık ne açacak gonca gül
Ne ötecek bülbül var...
Garip değil mi?
Hem özlem dolu gözlerim
Hem de göz yaşım sel.
Bir dileğim kaldı senden
Büyü de gel...

Abdullah Yüce

Serin Geceler

Hani uyku tutmuyor ya beni
Anladım sebebini sevgilim.
Gözlerin gitmiyor gözlerimden
Gün bitmedi sanıyorum.
Bu serin gecelerde ben,
Gözlerinde kaybolup aşkınla yaşıyorum.
Seni seviyorum
Seni seviyorum.

Abdullah Yüce

Sevgilim

Gül'e kokmayı öğretecek kadar zarif
Ateş'e yakmayı öğretecek kadar çarpıcı
Kör göz'e bakmayı öğretecek kadar güzel olduğunu
Söylemişmiydin? ..

Abdullah Yüce

Yanılığı

Ruhu çocuk kalmış,
Görüntüsü yirmili.
Aslen otuzuna merdiven dayamıř biri.
Vaktiyle hayal etmiř bir evim olsun.
Sonra param,
Yok arabam...
Zengin olmak mutlu olmak sanırmış
Çalışmış,
Ha babam de babam...
Gün gelmiř hepsi olmuş,
Umduđundan bile çok.
Ama yok,
Beklediđi aşk
Özlediđi huzur yok.
Belliki çok yanılmış
Hemde çok...

Abdullah Yüce